

[Arne Bjerregaard]

nanserne, en formindskelse af betalingsbalanceunderskuddet, en forbedring af konkurrenceevnen og dermed en forøgelse af beskæftigelsen. Det opnås f.eks. ved en stram indkomstpøolitik, besparelse på statsbudgettet, en positiv erhvervspøolitik, en fast kronekurspøolitik.

Denne pøolitik – i alt fald hovedlinjen i den – som er nedfældet i dette finanslovsforlag, burde derfor ikke være socialdemokratiet fremmed, selv om der selvfølgelig er den forskel, at den nuværende regering søger at realisere det, som socialdemokratiet faktisk lagde op til, men som socialdemokratiet kun turde fæstne på papiret. Jeg beklager, at man ikke turde gå videre.

Den økonomisk-politiske målsætning mener vi i kristeligt folkeparti således at denne regering og socialdemokratiet er enige om, og jeg har ønsket at påpege med mit indlæg, at vi faktisk er enige i midlerne på de væsentligste områder. Så må jeg spørge: hvorfor nu denne modvilje fra socialdemokratiet? Hvorfor vil socialdemokratiet demonstrere en afstand til regeringens økonomiske pøolitik ved for første gang i 50 år at stemme imod et finanslovsforlag, når afstanden i realiteten er minimal, når partiet klart med sin fremlægelse for 16 måneder siden påviste, at det erkendte, at der skulle spilles på de økonomisk-politiske strenge, der nu bliver spillet på, selvfølgelig med lidt større variation end dengang.

Vel er der detaljer i finanslovsforlaget, som socialdemokratiet kunne ønske sig anderledes. Det er en skam, at vi ikke alle sammen kan være 100 pct. enige om et finanslovsforlag, men det er nu engang ikke muligt. Vi har jo alle sammen vores målsætninger med dette samfund, vi slutter os jo sammen i partier uden at være fuldstændig enige i partierne om mål og midler i samfundsudviklingen. Men selv om socialdemokratiet må erkende, at der er detaljer i finanslovsforlaget, som man ikke synes om, må vi andre sige: ja men der er skam også for kristeligt folkeparti i almindelighed og for mig i særdeleshed noget, som vi ikke synes om. Men det er jo nu engang samarbejdets pris. Vælger man samarbejde, kan man ikke få alt det, man ønsker.

Endelig må det forekomme enhver mærkværdigt, at socialdemokratiet i år vælger at stemme imod finanslovsforlaget, fordi dette

års finanslovsforlag er betydelig mere tiltalende set ud fra socialdemokratisk synsvinkel end det finanslovsforlag, der blev fremsat sidste år. Men sidste år stemte socialdemokratiet for, i år stemmer det imod.

Så må jeg spørge: hvad er årsagen til, at socialdemokratiet i år ikke vil stemme for finanslovsforlaget? Det kan altså ikke være indholdet, det kan kun være taktiske overvejelser. Jeg har selvfølgelig for længe siden fundet ud af, at man ville gøre sådan, ikke mindst fordi jeg kender hr. Risgaard Knudsen. Socialdemokratiet ønskede selvfølgelig, at regeringspartierne, de radikale og fremskridtspøolitik skulle indgå et snævert samarbejde, for så kunne man bl.a. realisere hr. Risgaard Knudsens fremtidsdrømme om topartisystemet i dette samfund.

Hvis man får et topartisystem, kan man jo få den klare politiske skillelinje i dette ting, i det politiske liv, ikke fordi man ønskede det for borgernes skyld, for samfundets skyld, for den økonomiske udviklings skyld; men for partimagtens skyld var det ønskværdigt at få et topartisystem, fordi en sådan klar opdeling af grupperingen i et folketing vil friholde alle for argumentationen. Vælgerne behøvede kun at tælle til to: for eller imod socialisme eller det borgerlige. Det er så nemt: man behøver ikke at argumentere for indholdet af sine forslag, man behøver blot at få dem til at vælge, om ikke mellem to onder, så i alt fald mellem to goder eller imellem det slette og det gode. Det har været og er formålet; det ser jeg grant i øjeblikket.

Selvfølgelig finder vi det i kristeligt folkeparti beklageligt, at man på den måde faktisk ønsker at friholde den tænksomme vælger for at skulle tænke, for jeg er da ganske klar over, at man, når det realiseres, nok skal sætte sine spærrebomme op, således at de, som kunne have en anden tænke måde, kunne ønske sig en tredje mulighed, ikke har mulighed for at realisere den. Men dem ønsker man igennem det taktiske spil at udelukke fra at skabe noget nyt, og så kan man fastholde en dogmatisk konservatisme til højre og til venstre uden tanke, uden mål, uden med: kære vælger, stem på de borgerlige eller på den rene socialisme, på socialdemokratiet! – selv om jeg må erkende, at det er et par meneskealdr siden, jeg har noteret, at socialdemokratiet har født den sidste revolutionære tanke, men det kan have så mange årsager.